

Sygn. akt II K 1197/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplńska

Protokolant Artur Pokojski

po rozpoznaniu w dniu 24.09.2018 r. sprawy:

M. M., ur. (...) w G.,

córki J. i J.

podejrzanej o to, że:

w dniu 10.05.2018 r. około godziny 07.30 w G., na ul. (...), wys. posesji nr (...), nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. art. 22 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki V. o nr rej. (...), jadąc ulicą (...) w kierunku ul. (...), podczas wykonywania manewru skrętu w lewo do posesji nr (...), nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego zderzyła się z wykonującym manewr wyprzedzania, jadącym po jej lewej stronie ulicą (...) w tym samym kierunku ruchu motocyklistą, poruszającym się na motocyklu marki H. o nr rej. (...), powodując u A. L. obrażenia ciała w postaci złamania części bliższej kości ramiennej prawej, które spowodowały naruszenie czynności narządu ciała (ruchu) i rozstrój zdrowia na czas dłuższy niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k. k.

I. ustalając, że podejrzana M. M. dopuściła się zarzucanego jej czynu kwalifikowanego z art. 177 § 1 k. k. oraz uznając, że wina sprawcy i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k. k. w zw. z art. 67 § 1 k. k. postępowanie warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

II. na podstawie art. 67 § 3 k. k. w zw. z art. 46 § 2 k. k. orzeka od podejrzanej M. M. na rzecz pokrzywdzonego A. L. nawiązkę w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

III. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od podejrzanej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 250 złotych, w tym wymierza jej opłatę w kwocie 80 złotych.

Sygn. akt II K 1197/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 2018 roku około godziny 07:30 pokrzywdzony A. L. poruszał się wzdłuż ulicy (...) w G. w kierunku Traktu Ś. w G. motocyklem marki H. (...) o nr rej. (...). A. L. wyprzedzał wówczas swoim motocyklem zator drogowy, jadąc prawą stroną lewej jezdni, za osią jezdni z prędkością około 15-20 km/h. A. L. na wysokości posesji nr (...) przy ulicy (...) wyprzedzał samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), którym kierowała M. M.. Wówczas M. M. nie zachowując szczególnej ostrożności i nie włączając sygnalizacji skrętu w lewo oraz nie ustępując pierwszeństwa

przejazdu, zaczęła wykonywać manewr skrętu w lewo, podczas którego uderzyła w wyprzedzający ją motocykl marki H. kierowany przez A. L.. W wyniku tego uderzenia A. L. przewrócił się z motocyklem na prawą stronę w okolicy osi jezdni za pojazdem M. M.. Zarówno A. L., jak i M. M. w chwili zdarzenia byli trzeźwi.

Dowód: zeznania pokrzywdzonego A. L. – k. 16-16v; szkic z miejsca zdarzenia – k. 17; zeznania świadka Ł. P. – k. 20-20v; szkic z miejsca zdarzenia – k. 21; częściowo wyjaśnienia oskarżonej M. M. – k. 42-43; szkic sytuacyjny z miejsca zdarzenia – k. 2; protokoły badania stanu trzeźwości k. 3-4; protokół oględzin miejsca wypadku drogowego – k. 5-6

W wyniku zdarzenia doszło do zarysowania powłoki lakierniczej zderzaka prawego po stronie lewej w pojeździe V. (...) o nr rej. (...). W motocyklu marki H. o nr rej. (...) doszło do pęknięcia - częściowego połamania i ubytku owiewki przedniej wykonanej z plastiku, zarysowania obudowy świateł kierunkowskazu z przodu prawego i lewego, zarysowania wraz z pęknięciem i ubytkiem plastiku obudowy zegarów prędkościomierza, wygięcia lusterka prawego, zarysowania manetki prawej wraz z rękojeścią hamulca z prawej strony, zarysowania powłoki lakierniczej błotnika przedniego, wgniecenia i zarysowania obudowy metalowej przedniego reflektora, zarysowania powłoki lakierniczej osłony bocznej z prawej strony baku paliwa, wygięcia i zarysowania stopki z prawej strony, zarysowania powłoki metalowej rury wydechowej, zarysowania bagażnika z prawej strony, zablokowania stacyjki oraz pęknięcia obudowy plastikowej stacyjki.

Dowód: protokoły oględzin pojazdów – k. 7-10; dokumentacja fotograficzna – k. 26-32

Do zdarzenia doszło podczas dobrych warunków atmosferycznych, było słonecznie i nie było żadnych opadów. Na miejscu zdarzenia nie ujawniono śladów związanych z wypadkiem.

Dowód: protokół oględzin miejsca wypadku drogowego – k. 5-6

Pokrzywdzony A. L. na skutek wypadku doznał złamania części bliższej kości ramiennej prawej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na czas dłuższy niż siedem dni.

Dowód: dokumentacja medyczna A. L. – k. 22; opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej – k. 23

Podejrzana M. M. nie była uprzednio karana sędownie, ani karana za wykroczenia drogowe.

Dowód: dane o karalności – k. 38; notatka urzędowa z dnia 14.06.2018 r. – k. 34; wydruk z bazy (...) k. 35

Podejrzana M. M. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż jadąc ulicą (...) zatrzymała się, włączyła kierunkowskaz w lewo, obejrzała się w lewo i do przodu i nie widząc żadnego pojazdu zaczęła skręcać w lewo. Gdy wjechała na przeciwny pas ruchu, poczuła uderzenie w lewe przednie koło. Wtedy podjechała szybko na podwórko, żeby nie tamować ruchu i wyszła z samochodu. Zobaczyła, że motocyklista stał na chodniku i rozmawiał z innym mężczyzną. Podejrzana wyjaśniła, iż bardzo żałuje tego, co się stało.

wyjaśnienia podejrzanej M. M. – k. 42-43

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo podejrzanej co do popełnienia zarzucanego jej czynu nie budzą wątpliwości. Stan faktyczny w tym zakresie jest bezsporny. Sąd ustaleń w zakresie stanu faktycznego dokonał w oparciu o wiarygodny, spójny i korespondujący ze sobą materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci: zeznań pokrzywdzonego, świadka Ł. P., opinii sądowo – lekarskiej, a także częściowo wyjaśnień podejrzanej.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka Ł. P. oraz zeznania pokrzywdzonego A. L.. Obaj świadkowie zgodnie wskazali, iż A. L. poruszał się motocyklem ostrożnie, z prędkością nie przekraczającą 20 km/h i podczas wyprzedzania utrzymywał spory odstęp od samochodów, które wyprzedzał. Obaj wskazali również, iż M. M. kierując pojazdem V. (...) dokonała nagłego manewru skrętu w lewo, a przy tym nie zasygnalizowała tego manewru poprzez

włączenie kierunkowskazu lewego przed jego dokonaniem. Co istotne, obaj mężczyźni zwrócili także uwagę na to, iż A. L. w momencie uderzenia praktycznie mijają już samochód M. M., co dodatkowo potwierdza niezachowanie szczególnej ostrożności przez podejrzaną oraz fakt, iż pokrzywdzony A. L. w momencie zdarzenia de facto nie miał możliwości wykonania żadnego manewru obronnego. Zeznania obu mężczyzn co do całości przebiegu zdarzenia są zgodne i zbieżne ze sobą. W sposób szczegółowy opisali oni przebieg zdarzenia i zwrócili uwagę na te same okoliczności zdarzenia. Co istotne, o ile A. L. jest zainteresowany wynikiem niniejszego postępowania jako pokrzywdzony, o tyle Ł. P., który był bezpośrednim świadkiem zdarzenia, nie zna ani oskarżonej, ani pokrzywdzonego, nie miałby więc interesu w składaniu zeznań na korzyść lub niekorzyść którejkolwiek ze stron niniejszego postępowania. Z uwagi na te okoliczności brak jest podstaw do kwestionowania zarówno zeznań A. L., jak i Ł. P.. Nadmienić należy, iż zarówno pokrzywdzony, jak i świadek, przebieg zdarzenia zobrazowali przy pomocy narysowanych przez siebie szkiców, które są zgodne z ich zeznaniami, jak również zbieżne ze sobą.

Sąd w pełni uwzględnił opinię sądowno – lekarską wydaną w niniejszej sprawie na okoliczność ustalenia, jakich obrażeń ciała doznał A. L. i na jaki czas naruszyły one czynności narządów ciała. Opinia ta jest bowiem jasna, pełna i nie budzi wątpliwości co do wiedzy i bezstronności sporządzającego ją biegłego z zakresu medycyny sądowej. Nadto wydana została na podstawie dokumentacji lekarskiej wykonanej bezpośrednio po zdarzeniu. Potwierdziła ona, że obrażenia, jakich doznał A. L. naruszyły czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni. Opinia ta nie była także kwestionowana przez żadną ze stron.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się także na dokumentach urzędowych zebranych w toku postępowania przygotowawczego w postaci dokumentacji lekarskiej, danych o karalności, protokołów badania trzeźwości, protokołów oględzin miejsca wypadku i pojazdów uczestniczących w wypadku, wydruku z (...) oraz dokumentacji fotograficznej. Nie budzą one bowiem żadnych wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Nadto zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, przy zachowaniu wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości ani wiarygodności żadnego z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy. Wymienione dokumenty stanowią obiektywny dowód okoliczności w nich opisanych.

Sąd w znacznej części dał wiarę wyjaśnieniom podejrzanego M. M.. Przyznała się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu, stąd jej wyjaśnienia co do zasady nie budzą żadnych wątpliwości jako korelujące z pozostałym zebrany materiałem dowodowym w niniejszej sprawie. Sąd jednak nie dał wiary jej wyjaśnieniom co do tego, jakoby przed wykonaniem manewru skrętu w lewo, włączyła kierunkowskaz lewy oraz upewniła się co do możliwości bezkolizyjnego wykonania tego manewru. Przeczą temu bowiem zgodne zeznania pokrzywdzonego A. L. i bezpośredniego świadka zdarzenia Ł. P., którzy zgodnie zeznali, że podejrzana nie zasygnalizowała skrętu w lewo kierunkowskazem oraz że był to manewr nagły i niespodziewany. Również fakt, iż motocykl pokrzywdzonego został uderzony już w trakcie mijania samochodu podejrzanego wskazuje na fakt, iż nie zachowała ona należytej ostrożności, zwłaszcza, że - jak wynika z relacji pokrzywdzonego i bezpośredniego świadka zdarzenia - pokrzywdzony poruszał się ostrożnie i powoli. Gdyby więc nie był to nagły i nie zasygnalizowany manewr ze strony podejrzanego, to wówczas jadący ostrożnie, z prędkością około 20 km/h pokrzywdzony miałby możliwość wykonania manewru obronnego czy też zatrzymania się przed skręcającym samochodem podejrzanego. Z powyższych względów, Sąd we wskazanym zakresie nie dał wiary wyjaśnieniom M. M..

Zdaniem Sądu, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego pewne jest, że podejrzana M. M. swym zachowaniem wypełniła znamiona zarzucanego jej przestępstwa z art. 177 § 1 k. k. Nie budzi wątpliwości, iż gdyby podejrzana zachowała wymaganą ostrożność, należycie upewniając się, czy nie nadjeżdża inny pojazd oraz sygnalizując uprzednio zamierzony manewr skrętu w lewo i ustępując pierwszeństwa prawidłowo jadącemu A. L., nie doprowadziłaby do uderzenia w motocykl, którym kierował i doznania przez niego obrażeń, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni. Tym samym podejrzana dokonując należytej obserwacji drogi mogła uniknąć zderzenia, a więc także skutku w postaci doznania przez pokrzywdzonego stwierdzonych obrażeń. Nie ulega wątpliwości, iż wyłącznie w wyniku przedmiotowego wypadku pokrzywdzony doznał stwierdzonych obrażeń.

Jednocześnie Sąd stwierdził, iż w niniejszym przypadku zasadne jest zastosowanie wobec podejrzanej instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Sąd ocenił, iż spełnione zostały przesłanki ustawowe wskazane w art. 66 § 1 i 2 k. k. Podejrzana przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, zaś okoliczności jego popełnienia nie budzą żadnych wątpliwości, bowiem materiał dowodowy zebrany w sprawie jest kompletny, jednolity i bezsprzeczny, a także nie był przez żadną ze stron kwestionowany. Społeczna szkodliwość czynu także nie jest znaczna, gdyż pomimo wywołania poważnych skutków zdrowotnych u pokrzywdzonego, podejrzana nie jechała jednak z nadmierną prędkością, czyn jej był nieumyślny, popełniony w wyniku niezachowania należytej uwagi. Podejrzana pozostała na miejscu zdarzenia i wezwała pogotowie, a także przyznała się do zarzucanego jej czynu, złożyła wyjaśnienia w sprawie i wyraziła żal. Występek, który jej zarzucono, zgodnie z art. 66 § 2 k. k., mieści się w granicach ustawowego zagrożenia karą do 5 lat pozbawienia wolności.

Za zastosowaniem warunkowego umorzenia postępowania przemawia także postawa podejrzanej i jej warunki osobiste, albowiem nie była ona dotąd karana za przestępstwa umyślne, jak i nieumyślne. Podejrzana wie, że jest regulowany tryb życia, posiada stałe zatrudnienie i ma na utrzymaniu dziecko, które sama wychowuje. Dodatkowo wyraziła żal z powodu dokonanego czynu. M. M. od czasu nabycia uprawnień do kierowania pojazdami kat. B nie była także karana za żadne wykroczenie drogowe. W ocenie Sądu, powyższa postawa i warunki osobiste podejrzanej uzasadniają przypuszczenie, iż będzie ona w przyszłości przestrzegała porządku publicznego, a w szczególności nie popełni kolejnego przestępstwa, a proces karny, którego była uczestnikiem, był dla niej wystarczającą dolegliwością. Zachowanie będące przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie było jedynie incydentem w dotychczasowym jej życiu, tym samym warunkowe umorzenie postępowania na dwuletni okres próby będzie wystarczające dla zweryfikowania przyszłej postawy M. M.. Do takiego samego wniosku doszedł Prokurator, składając wniosek o warunkowe umorzenie postępowania. Podobnie sama podejrzana wniosła o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec jej osoby.

Na mocy art. 67 § 3 k. k. Sąd zobowiązał podejznaną do uiszczenia na rzecz pokrzywdzonego A. L. nawiazki w kwocie 5.000 złotych. Sąd dostrzega, iż A. L. poniósł bolesną szkodę fizyczną, jak i samo zdarzenie musiało być dla niego trudnym wydarzeniem, negatywnie wpływającym na jego psychikę. Dlatego Sąd też uznał, iż zasadne jest orzeczenie nawiazki w kwocie 5.000 złotych na rzecz pokrzywdzonego, która zrekompensuje mu doznane krzywdy. W ocenie Sądu, nawiazka w orzeczonej wysokości jest adekwatna do doznanej przez pokrzywdzonego krzywdy fizycznej i psychicznej, a jednocześnie uwzględnia możliwości finansowe podejrzanej. Sąd przy orzekaniu nawiazki miał na uwadze fakt, iż podejrzana samotnie wychowuje dziecko. Podejrzana nie posiada żadnego majątku, jednakże osiąga stały miesięczny dochód. W związku z tym, iż podejrzana korzysta z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego, a przy tym osiąga stały miesięczny dochód, to zasadne i słuszne, a także konieczne dla prawidłowego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i budowania poczucia sprawiedliwości społecznej, było zasądzenie nawiazki w kwocie 5000 złotych dla zrekompensowania doznanych przez pokrzywdzonego krzywd. Należy przy tym nadmienić, iż orzeczenie powyższe miało charakter obligatoryjny, albowiem zgodnie z treścią art. 67 § 3 k. k. Sąd przy stosowaniu warunkowego umorzenia postępowania karnego ma obowiązek nałożyć na sprawcę obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia albo orzec nawiazkę. Z uwagi na trudność oszacowania doznanych przez pokrzywdzonego krzywd, zasadne było - w ocenie Sądu - orzeczenie nawiazki.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie przepisów wskazanych w wyroku, uznając, iż sytuacja finansowa podejrzanej pozwala jej na uiszczenie kosztów sądowych w całości. Nadmienić należy, iż koszty te nie są nadmierne, a wywołane zostały postępowaniem podejrzanej.